

עם פרישתו מתפקידו כנשיא בית העניק בנימין כהן ראיון — אבל

אולם למרבית הפלא הוא לא זכה להתמנות לשם בדרך קבע. הרכילות בכתיבהמישפט אמרה כי בגלל התכבי אויותיו החופשיות, אומץ רוחו והיותו "אוריגינל", לא התחבב על שופטי

הספרים", אמר השופט בהומור כאשר סירב להתראיין. אי אפשר שלא לעשות זאת, אלא שההספר הוא בעיקר לבית המישפט. גם אם השופט חנה אבנור, שנתמנתה לנשיאה במקום

”אני כוחד שאם ארשיע, אולי תהיה זו טעות מישפטית.”

בית-המישפט העליון דאז. הם היו אנשים גדולים ומישפטיים מעולים, אך שמרנים וקפדנים. וכך נשאר כמשך כל שנותיו שופט מחוץ. ב-1979 עם פרישתו לגימלאות של הנשיא הקודם,

השופט כהן, היא מישפטנית מעולה ואשה נעימת-הליכות, איש לא יכול להתחרות ברוח הסדרת ובלשון השוכבה של הנשיא העוזב. כאשר היתה תקופת יובש בבית-המישפט ולא התנהלו כל מישפטים שהיו ראויים לדיווח עיתונאי, תמיד אפשר היה למצוא עניין באולם של השופט כהן. שעה במחיצתו של השופט הביאה מספיק צבע ואימרות כנף כדי למלא טור משעשע בעיתון. וכעת, כאשר הוא מסרב להעניק ראיון, אין קל מאשר לרפרף בגליונות העולם הזה של השנים האחרונות ולמצוא בהם מספיק חומר על דעותיו ומחשבותיו של הנשיא הפורש. ועל כן, בתיקווה שלא יכעס, אנו מביאים ציטוטים אלה במקום ראיון.

הראש שרצה להרשיע והיד שלא נתנה

”כמה חבל!”

בנימין כהן הוא יליד תל-אביב הקטנה, בנו של ר"ר משה כהן, רופא מוותיקי תל-אביב, שביתו ניצב ברחוב מונטיפיורי. האב היה דמות מיוחדת במינה, יוצא רוסיה שהתחנך על התרבות הגרמנית ותירגם לעברית את היינריך היינה. האב היה חבר

בנימין כהן: במקום ראיון

מועצת עיריית תל-אביב עוד בשנת 1922, מטעם אגודת השכנים. ר"ר כהן, יחד עם המשורר טשרניחובסקי, היה הרופא של גימנסיה הרצליה. הוא היה חבר בהמועל הצעיר והצטרף מאוחר יותר לכרית הצה"ר ולחרות. אביו של השופט היה סגן-ראש-עיריית תל-אביב מטעם חירות תחילת שנות השלושים.

השופט עצמו למד בגימנסיה הרצליה ושם הכיר את אשתו, תמר. אחרי שסיים את לימודיו ואת התמחותו עבר במישר עורך-הדין מקוב ושם עסק בעיקר בדיני קרקעות. אומרים כי הוא אשר המציא או את הרכיבים לרישום הירות באופן עצמאי. רק שנים רבות אחר-כך נחקק עליידי הכנסת חוק בתים משותפים, שאיפשר לעשות זאת בדרך חוקית. הוא היה מישפטן צעיר ומבריק, וכאשר עזב ב-1950 את מישרו של עורך-הדין מקוב ועבר לשיפוט אמר עליו הבוס: "כמה חבל. המדינה לוקחת לי את כל המוחות המישפטיים הטובים ומעבירה אותם לשפיטה".

יש לשער כי לבנימין כהן, שהתמנה בגיל 36 לשופט מחוץ, היו חלומות על עלייה לבית-המישפט העליון. ואמנם, בשנות השישים המוקדמות הוא הגיע לבית-המישפט העליון בנימוני ומני.

נעצרות לידי מכוניות ועורר-דין זה או אחר פותח את הדלת ומציע לי לנסוע ב-1950 הוא עזב מישרד עורכי-דין משגשג, שעסק בעיקר בענייני קרי קעות, ועבר לשפיטה. היה בכך ויתור על הרבה דברים חומריים, לעזוב מישרד בעל הכנסה ענקית ולעבור למישרה של שופט מחוץ. "היו לילות בהתחלה שחלמתי כי אני מתגנב

של מערציו הרבים, מחייבו החוק לפרוש לגימלאות בעוד ימים ספורים. ב-1950 הוא עזב מישרד עורכי-דין משגשג, שעסק בעיקר בענייני קרי קעות, ועבר לשפיטה. היה בכך ויתור על הרבה דברים חומריים, לעזוב מישרד בעל הכנסה ענקית ולעבור למישרה של שופט מחוץ. "היו לילות בהתחלה שחלמתי כי אני מתגנב

בן השופטים הוא התבלט כמו ציפור גדעון בין עדת סגנויות אפורות. כמשך 33 שנותיו כשופט מחוץ לא היה עליו מורא, אלא זה של החוק, וגם בו לפעמים בעט בגלל טעמי הצדק. ובכל זאת, כאשר הגיע מועד פרישתו לגימלאות של נשיא בית-המישפט המחוזי תל-אביב, השופט בנימין כהן, הוא סירב להתראיין לעיתונות.

בואי נחשוב ביחד, אמר לכתבת העולם הזה: לדבר על דברים מעניינים השנויים במחלוקת איני רוצה, השופט חיים כהן כבר גרם בדבריו מספיק נזק למערכת. ולדבר על דברים בלתי מעניינים לא כדאי, לכן לא אתן ראיון. זה היה מאכזב מאוד מפיו של האדם שגם בשבתו על כס-המישפט לא שת רסן ללשונו השנונה, ואמר תמיד את מה שחשב.

”אני אזרח העולם, ולא אייצא גנבים ישראלים לחו"ל!”

מישפט לפני, איני נכנס למכונית ואיני נוסע איתו. "הוא עזב את מישרד עורכי-הדין המשגשג מכיוון שתמיד רצה להיות שופט, הוא רצה את הכבוד", אומרים עורכי-דין ותיקים המכירים את השופט עוד כעורך-דין. "הוא נשוי לבית-המישפט, והוא חרד מאוד מפני הפנסיה ועזיבת כס המישפט", אומרים שופטים שעברו איתו כמשך שנים רבות בבית-המישפט. לא הייתי רוצה שתכתבי עלי

בלילה למישרד שבו עבדתי", סיפר השופט. בבודאי בגלל המשכורת הצנועה של שופט. היו לי אז ילדים שרצו ללמוד באוניברסיטה, והחיים היו קשים. גם היום, כאשר הוא נשיא בית-המישפט המחוזי ומשתכר יפה, חי השופט כהן בצניעות. מעולם לא היתה לו מכונית, ואת הדרך מבית המישפט ואליו היה עושה ברגל, בגשם ובחמסין. מאחר שאין לי מכונית ואני הולך ברגל כל בוקר מבית לבית-המישפט,

”חלמתי בלילות שאני מתגנב...”

כאשר יושבים מולו, ומביטים בעיניים הנוצצות בברק-עוריים מאחורי המישקפים, אי אפשר להאמין כי הגבר גבדיהקומה ויפה-התואר עומר להיות בן 70 בעוד ימים ספורים. גופו האתלטי וחוש-ההומור היבש שלו מכחישים את גילו. ובכל זאת, לצעורם

ראש יד ידו עול השופט לרשום פסק-דין מרשיע ללביב.

מקט קנת, הוא הפך לנשיא בית-המישפט המחוזי.

”רוח אמיצה”

היו לו הרבה תוכניות ליעל את עבודת בית-המישפט ולהנהיג שינויים בעבודת הפקידים והמוכריים, אולם הנהלת כתיבהמישפט לא סייעה לו. בשנים שבהן היה נשיא פרצו רוקא השביתות החמורות ביותר בין הער כרים, ובית המישפט היה מושבת כמשך חודשים ארוכים. השופט כהן היה היחידי במערכת המשפט שקם כמו נביא-זעם וזעק אל מסך הטלוויזיה כי כתיבהמישפט מתמוטט ואיש אינו רואג. הוא הזהיר מפני אנדרלמוסיה שתשק את המערכת. על דבריו